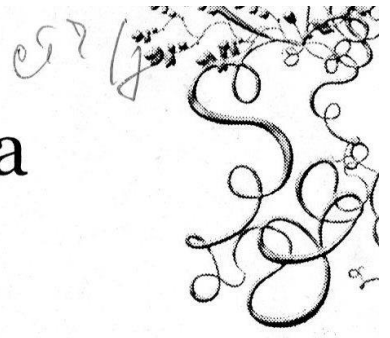

91.9:83 пер.
4-59

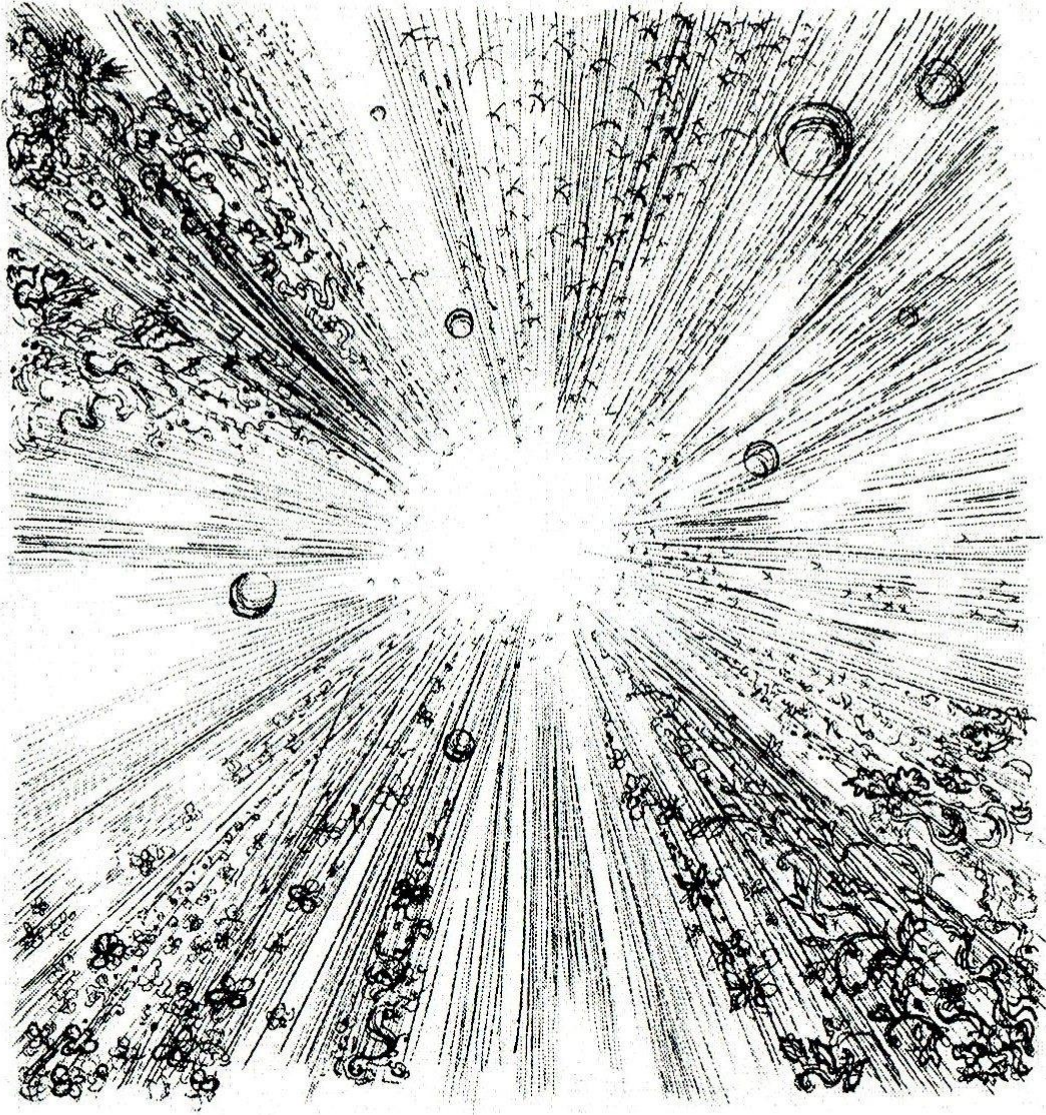
Людмила Чижова

*Перейшовши поле
всіх тривог...*

Каталог
книг

*Загорілась зоря –
Народилась Людина,
Народилась і доля
Із нею єдина.*

*Яка вона буде,
Господь один знає,
Він даром безцінним
Дитя наділяє.*

*По життю піде людина
З долею своєю,
І всі справи, добрі та злі,
Підуть поруч з нею.*

*Ходить доля щаслива
По світах манівцями
І калиновим дзвоном
Пролітає над нами.*

Біографічні відомості

Чижова Людмила Яківна народилася 22 серпня 1939 року в селі Піщаний Брід Добровеличківського району Кіровоградської області.

1947-1955 рр. – навчалася в Піщанобрідській восьмирічній школі.

1955-1959 рр. – студентка Мигіївського технікуму-радгоспу Первомайського району Миколаївської області.

1960-1978 рр. – бібліотекар Кривоозерської районної бібліотеки, директор Баштанського районного будинку культури, директор Щербанівського та Дорошівського сільських Будинків культури Вознесенського району.

1970-1975 рр. – заочне навчання в Київському державному інституті культури ім. О.Є. Корнійчука.

1975-1995 рр. – заступник директора обласного міжспілкового Будинку самодіяльної творчості профспілок та обласного Будинку художньої творчості народної освіти м. Миколаєва.

1963 р. – перші публікації в періодиці.

1994 р. – вийшла друком перша книга лірики «Барви літа», книга для дітей «Бабусина казка», «Води живої джерело».

1970 р. – нагороджена медаллю «За доблестный труд в ознаменование 100-летия со дня рождения В. И. Ленина».

1986, 1987 рр. – нагороджена відзнаками ВЦСПС: «За отличную работу в культпросветучреждениях профсоюзов», «За достижения в самодеятельном искусстве».

2000 р. – лауреат обласної премії ім. Миколи Аркаса.

1997 р. – член національної Спілки письменників України.

2007 р. – учасниця Міжнародного симпозіуму «Візуалізація образу дитини в літературі».

20 книг – поетичний доробок автора.

Книжки, що побачили світ у видавництві Ірини Гудим

- «Окраса життя» – вірші, поетична казка, поема – 1996 р.
«Ода матері» – вірші, легенди, казка – 1997 р.
«Ємигея» – поезії – 1999 р.
«Степова птаха» – оповідання та новели різних років – 2001 р.
«Казка на канікулах» – 2001 р.
«Новорічна казка» – 2002 р.
«Із глибини народної криниці» – легенди, казки
та перекази рідного краю – 2003 р.
«Ми малюємо осінь» – цикл поетичних книжок
для дітей: – 2004 р.
    «Звідки осінь починається»
    «Осіннє диво»
    «А у нас такі новини»
    «Казка дідуся Гната»
«А вже весна» – поетичні сучасні казки, вірші – 2005 р.
«Світе, мій світе» – поезії – 2006 р.
«Світле свято Миколая» – 2007 р.
«Гороскопи й зодіаки – року кожного ознаки» – 2008 р.
- * * * * *
- «Барви літа» – поезії, Вознесенська районна
друкарня – 1994 р.
«Бабусина казка» – вірші для дітей дошкільного
віку, Жовтнева районна друкарня – 1994 р.
«Води живої джерело» – з народних
джерел, Жовтнева районна друкарня – 1994 р.
«День пророка Наума» – Жовтнева
районна друкарня – 1995 р.

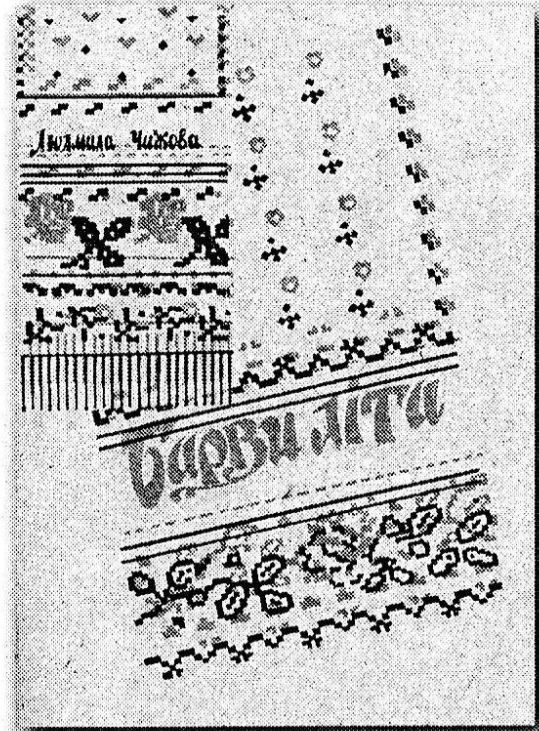

РОЗДУМИ

Бувають спади
І бувають злети,
Мов перші квіти
І страшні замети.
Мов сонце і гроза,
Мов полум'я й вода,
Бо у людини
Завжди ходять поруч
Осяйна радість
І незмірне горе.

Всього доволі,
Порівно всього.
Не зніметься рука
Невинного карати
І неслухняного
Цілує мати.

Бувають спади:
Серце замовчить,
Холодним смутком
Десь думки блукають.
І довго бродять
В лабіринтах днів,
І вірш лежить:
До часу занімів,
Та дня свого
Гарячого чекає.

І раптом – злет.
Мов вітер хмари рве,
Мов дощ на землю
Падає зчорнілу,
І прориваються слова,
І мову починає занімилій...

Так за рядком
З'являється рядок.
І все прекрасне
З часом буде,
Аби слова у серце
Впали людям.
Та, зачаровані,
Розкрили крила,
Вогнем нестримним
Серце запалили.

ЛИС ПІВНИКА МАЛЮВАВ

Лис ворота фарбував,
І на тих воротах
Півника намалював
У жовтих чоботях.
На зелених гілочках,
В золотому пір'ячку,
Та, як жар, гребінець –
Там такий молодець!
Пішов потім півника погукав:
– Подивися, чи я гарно
змалював.

ХМАРИНЧИНІ СЛЮЗИ

Виткала хмарина
Голубу тканину,
Щоб сукенку мати
На весняні свята.
Та вітер напав,
Тканину порвав.
Хмаринка заплакала.
Із тих сліз, що капали,
Виростали на горбі
Квіти голубі.

РАНОК

Сіється крізь листя
Сяйво золотисте,
Голубії тіні
В срібнім мерехтінні.
Сонце виглядає –
Квіти приласкає.
Лісові доріжки
Підмалює трішки.
І на перли-роси
Промінь переносить.
Вип'є промінь роси,
Пахнуть медоноси.
Вітру голосочки
Вдарять у дзвіночки –
Дзелень-дзень, дзелень-дзень:
Добрий ранок, добрий день.

НАШ РОДОВІД

Якого ми роду?
Чие в нас коріння?
Яке у нас дерево –
Наш родовід?

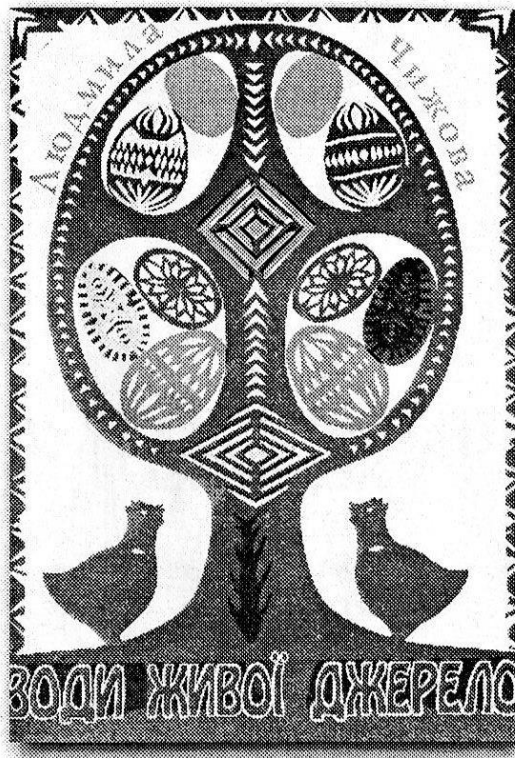
Ми знаємо тільки
Від себе до діда.
У славне минуле
Згубили ми слід.

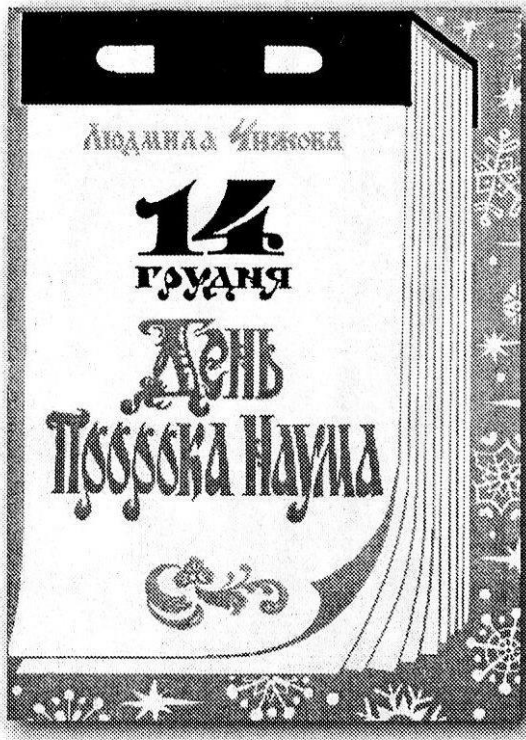
Без цього коріння
Зачахне калина,
Забуде людина
Все мудре й просте.

Як матері мову
Зневажить дитина,
То кукіль на ниві
Життя проросте.

Тож дай, Боже, сили,
Дай воду живу нам
Скропити те дерево –
Наш родовід.

Відродимо славу,
Безсмертя народу –
І величі нашій
Здивується світ.

БАТЬКАМ

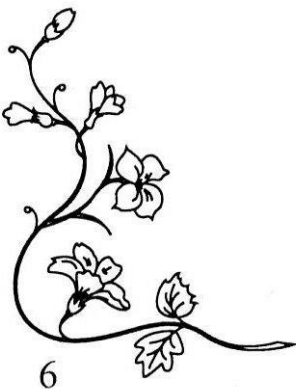
Не дбай для дитини
Багатства без міри,
А в серце посій їй
Безмежну віру.

Не вчи загребуще
У скриню складати,
А вчи, аби вмiла
Себе шанувати.

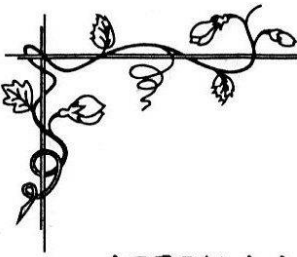
Щоб вмiла жаліти,
Щоб серцем багата,
А не набита
Непотребом хата.

І хлібом останнім
Могла поділитись,
Відкрито і чесно
У вічі дивитись.

Навчи поважати
І неньку, і тата,
Щоб старість свою
В добрі доживати.

ЛЕГЕНДА ПРО БЕЗСМЕРТНИК

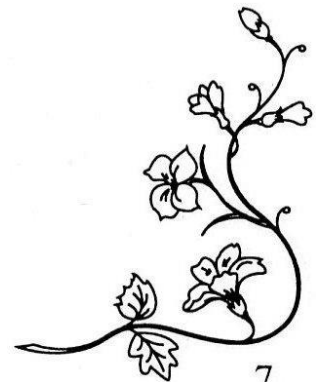
(уривок з поеми)

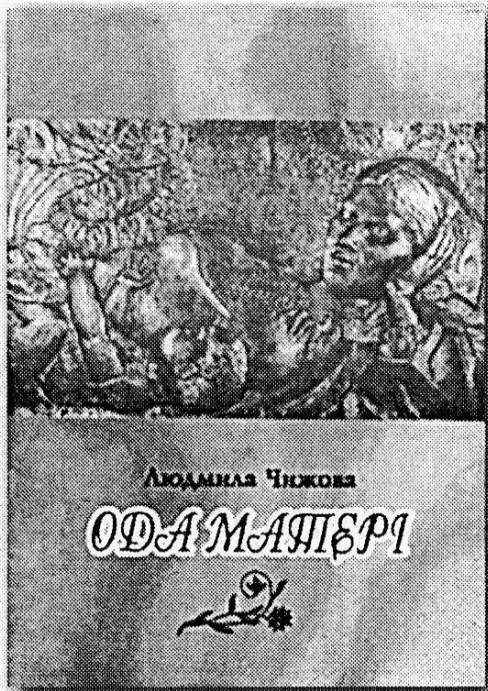
Стояла жінка, змучена, бліда,
Порепані до крові босі ноги.
Оббила всі пороги ханські вже
Й нарешті допросилася до нього.

А хан сидів в парчевих подушках,
І на підлозі безліч дивних квітів.
– Бери найкращу і шукай своїх,
Я повелю про це оповістити.
Лише умова буде ось така:
Шукай, поки ця квітка не зів'яне.
Коли нікого з рідних не знайдеш,
То і у тебе голови не стане.

– Та я ось вже із квіткою прийшла,
Що нині у моїх степах квітує.
Вона мені сюди вказала шлях,
То я із нею й далі помандрую.

Окраса степу нашого – Безсмертник,
Рожева квітка із срібленим листом,
Нагадує оцю легенду давню,
Всміхаючись нам тихо й променисто.

БЛАГОСЛОВИ

Ми молимося Матері Святій,
Вклоняємося рідній Україні.
У світлу долю віримо її
Й цілуєм руки Матері Єдиній,
Що в світ нас народила для добра
І своїм серцем наше засвітила.
А рідні наші Мати й Україна –
То рівноцінні і великі крила,
Бо душу нашу крізь віки несуть
Й не втомлюються в вічному польоті.
Незримо нас підтримує тепло
Турботи материнської на світі.
Прости дітей ти, Ненько-Україно,
Нас вірних і невірних обійми,
Благослови великою Любов'ю
Надії й Віри вічними крильми.

КОЛИСКОВА

Пісня мами колискова,
Мов у мареві казковім,
Прямо з серця випливає,
Нас тихесенько гойдає.

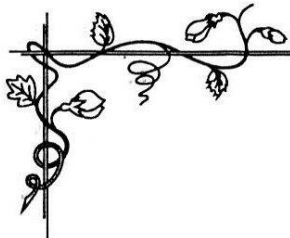
Спи, дитино, доки спиться,
Доки сон хороший сниться,
Поки тебе твоя ненька
Ще не будить пораненько.

Мама сон благословляє
І надію в серці має,
Що в житті її дитина
Свою неньку не покине.

Спи, дитино, доки спиться,
Доки сон хороший сниться,
Поки мама має сили
І турботи не обсіли.

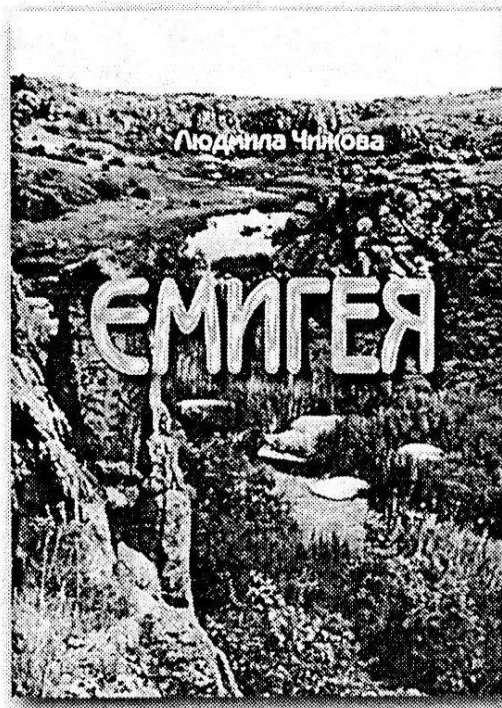
Бо прийде той час до хати,
Коли ти не зможеш спати,
Заболить твоє серденько
Та й не буде поряд неньки...

Спи, дитино, доки спиться,
Доки сон хороший сниться...

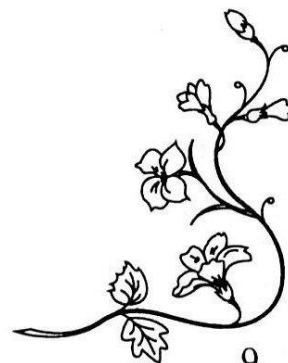

ЄМИГІЯ*

Не складали пісень,
Не писали поем –
Просто землю свою
Так уміли леліять,
Що з любові завжди
На планеті людей
Вся буяла в цвіту
Ємигія...
Ти вінком із легенд
У віках проросла,
Ти у людських серцях
Дивовижна, як мрія.
Ти наснага з наснаг
Для усіх поколінь –
Загадкова, ясна
Ємигія...
Тут живлюща вода
Крізь пороги тече,
Від цієї краси
Міццю й силою віє.
Моїх пращурів світ,
Моє диво земне,
О найкраща з земель –
Ємигія!

* Ємигея, емигія – з давньогрецької “моя земля”

КАЗКА НА КАНІКУЛАХ

(уривок з казки)

На канікули зберуся
І поїду до бабусі.

Зовсім близько це від міста,
Тож говорять – “передмістя”.

У тролейбус я сідаю,
За годину приїжджаю.

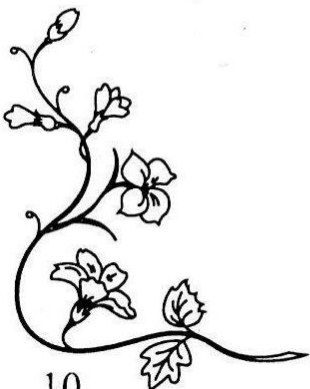
А бабуся у гостину
Вигляда мене щоднини.

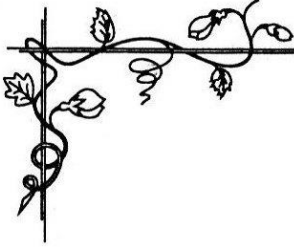
Лагідно так обіймає
І гостинці завжди має.

Розведе бабуся руки:
“Як ти виросла, онуко!”

Що я виросла – радію,
На це маю я надію.

Я себе тут відчуваю,
Ніби в казку поринаю...

НОВОРІЧНА КАЗКА

(уривок)

Прокинулась Настя і тре оченята:
Чи дійсність, чи казка – як їй розгадати?

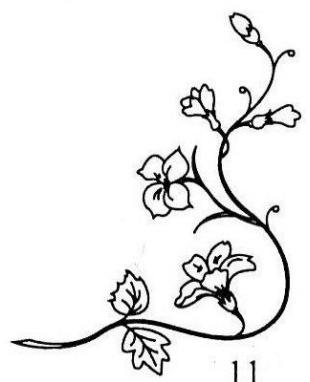
В кімнаті на самому видному місці
Ялинка стоїть у яскравім намисті.

Ще пахне морозом і снігом ялинка,
На гілочках білі маленькі сніжинки.

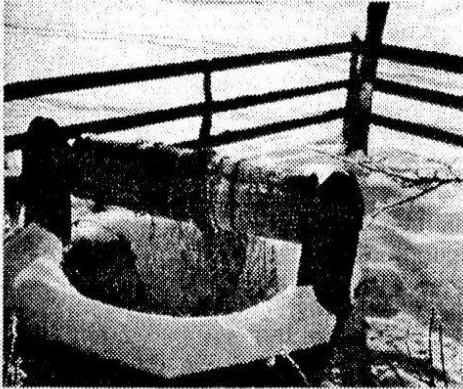
Все, як в тій казці, що ніччю наснилась,
Навіть Снігуронька в гості з'явилась.

Ще Дід Мороз принесе всім гостинці,
Засяють вогні на казковій ялинці.

Всміхаються мама, бабуся і тато:
“Ми будемо всі Новий рік зустрічати”.

Людмила ЧИЖОВА

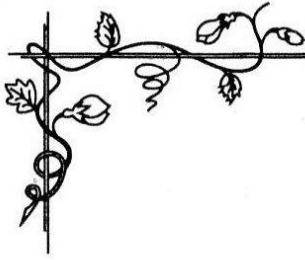

**ІЗ ГЛИБИНИ
НАРОДНОЇ
КРИНИЦІ**

ПАМ'ЯТЬ ЛЮДСЬКА

Пам'ять людська –
То глибока криниця.
Століття спливають,
А пам'ять жива.
І кожен із неї
Може напиться,
І складена часом
Легенда нова.

Бо кожен життям
Своїм творить легенду,
І кожен криницю
Копає свою.
Дай, Боже, новим
Зберегти поколінням
Легенди, народжені
В ріднім краю.

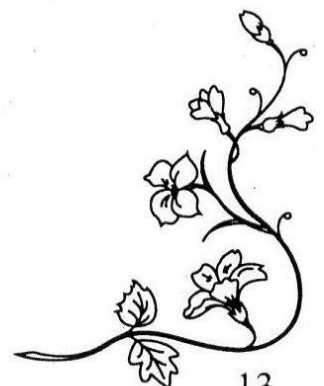

ОСІНЬ

Осінь, осінь, дивна й золота,
Павутиння в коси запліта,
День і ніч гаптує собі шати,
На тумани й сонечко багата.

Їй вітри слугують буйногриві,
Всі стежини виметують дбайливо,
А дощі, такі ще теплі з літа,
Поспішають всю пилюку змити.

І горять осінні гарні квіти,
Навкруги все ніжністю залито.
Осінь у вінок з листків кленових
Додає ще грона калинові.

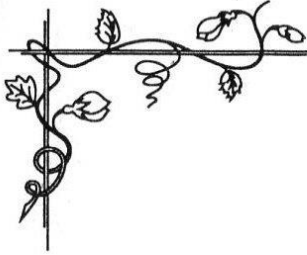
ДЕНЬ ЗНАНЬ

Перше вересня – це школа,
Музика гримить довкола,
Море сонця, море квітів,
Радісно батькам і дітям.
Першокласники щасливі,
Все для них сьогодні диво,
Бо таке чудове свято.
І для них одних багато
Подарунків і вітань
З найповажнішим Днем знань!

ДО СУСІДА

– Куди ідеш, їжачок,
Повна спина колючок?
– Поспішаю до сусіда,
Запросив він пообідать.
– А чому йдеш до сусіда,
Нема вдома чим обідать?
– В мене нірка найповніша,
Та з сусідом веселіше,
Пообідаємо разом
Та й зберемося відразу,
Щоб устигнуть в гай зелений –
Повечеряти у мене.

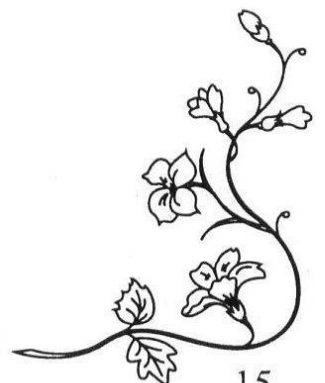

РИЖА КІШКА

Рижа кішка в лісі заблудилась,
Довго йшла і загубила слід.
Вовк в задумі брів по лісі тому
І кричить їй: “Кумонько, привіт!

Як у тебе справи, рижа, вдома,
Де поділа пишного хвоста,
І чому це ти така облізла?” –
Вовк її здивовано пита.

Ну а в кішки шерсть на спині дибом,
І, мабуть же, зовсім неспроста
Ця страшна потвора, що під дубом,
Зазіхає на її хвоста.

КАЗКА ДІДУСЯ ГНАТА

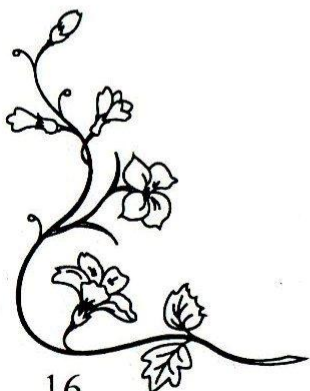
(уривок з казки)

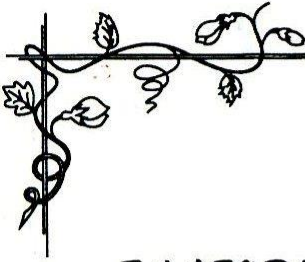
У садочку в діда Гната
Дивини дуже багато –
День за днем дідусь майструє,
Все над деревом мудрує.

І не просто це садочок –
А казковий тут куточок,
Бо дідусь з дерев й коріння
Різні виріза створіння.

Потім все він розфарбує,
У садочку прилаштує.
Сам милується: не марно,
Зроблена робота гарно.

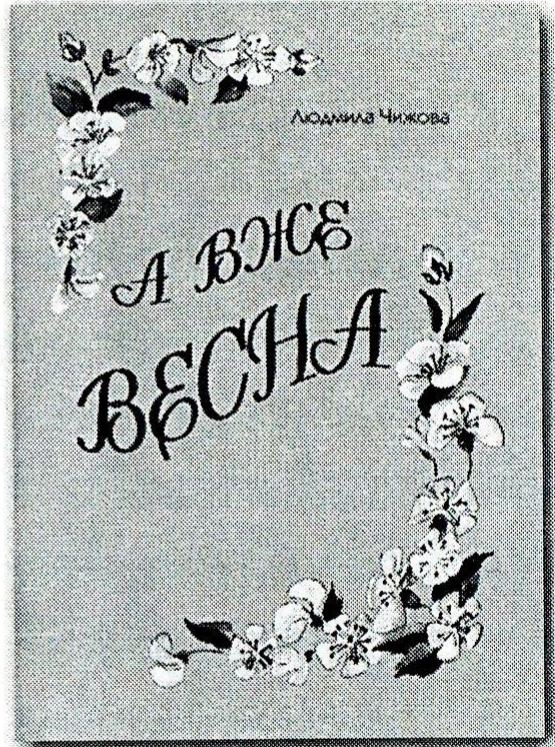
Коли дуже захотіти,
Можна казку цю створити.
Вона робиться руками
Тих майстрів, хто поруч з нами.

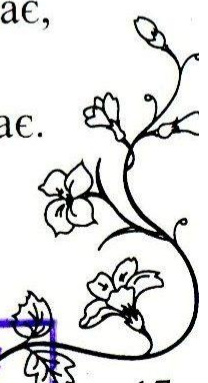
БЛАГОВІЩЕННЯ

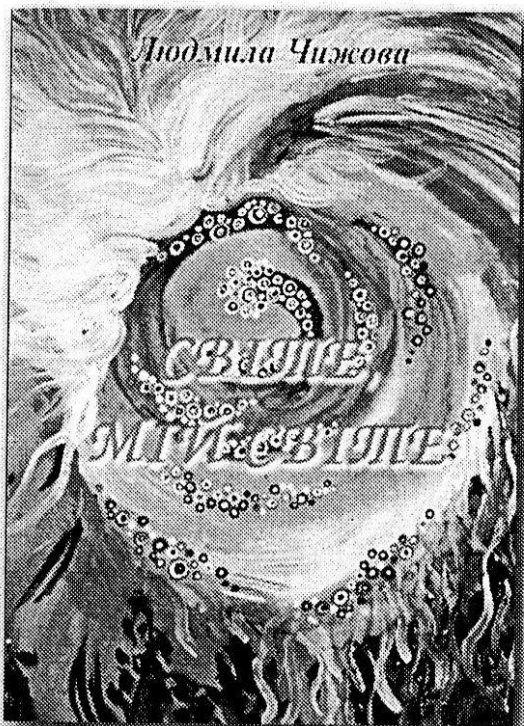
Благослови, Боже, землю –
 Всеплодючу Матір,
 Небеса, що благодать
 Проливати мають.
 Благослови світ великий,
 Пісню жайворінка,
 Він прихід весни на землю
 Сповіщає дзвінко.
 Благослови сонце ясне,
 Що світ зігріває,
 І струмочок тонесенький,
 Що пісню співає.
 І барвінок хрещатий –
 Все, що серце тішить.
 Благослови наші душі
 В цей день найсвятіший.

БЕРЕЗЕНЬ

Розхристаний веселий березень
 Зманув берізку білокору.
 Та засоромилась, і впали
 Тоненькі гілочки в покорі.
 Всевладна молодість кохання –
 Ніде від цього не подітись.
 А їй здавалося: нікого
 Нема милішого у світі.
 Сховав своє обличчя березень
 В пахучих гілочках і слухає,
 Як під біленькою корою
 Берізчине серденько стукає.

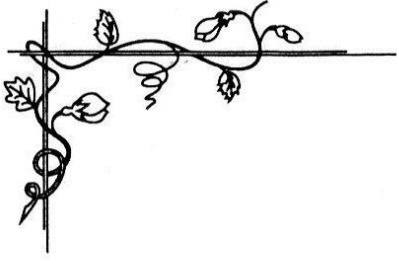
ДУША МОЯ

Душа моя, як квітонька,
Що тільки розпускається.
Роки ж мої, лебедики,
Так швидко розлітаються.
Душа моя купається
В квітучій ніжній просині.
Роки мої, як листячко,
По осені, по осені.
Душа моя, закохана,
Чекає дива світлого.
Роки мої – морозами
По серцю незігрітому.
Душа моя надіється,
Що все лиш починається.
Роки мої на кладочці
Тихесенько прощаються.
Душа моя й роки мої
Бажаннями не сходяться,
Як ті мости життєвії,
Що назавжди розводяться.

СВІТЕ, МІЙ СВІТЕ

Світе, мій світе,
Ясний та великий,
Квітнуть роки в нім
Мої вогнеликі.
Мої вогнеликі,
Із щастя й страждання,
Із грому та сонця,
Із світлого рання.
Із світлого рання,
Що живить надію.
Багато хотілось,
Та мало що вмію.

Чи мало умію,
Чи так уже сталося, –
Роки мої, мрії,
В свій час розквітали.
Ромашками квітли,
Я долю шукала.
І незабудками,
Аби пам'ятала.
Трояндами пишно...
Жаль, швидко зів'яли.
І сухоцвітом.
Невже цього мало?

В ТРУДНІ ЩО НЕ ДЕНЬ, ТО СВЯТО

(уривок)

Відкривайте двері в хату,
Будем свято зустрічати.

У цю нічку, так і знай,
Прийде Святий Миколай.

До всіх з'явиться в гостину,
Привітає всю родину,

Принесе кожній дитині
Подарунок неодмінно.

І родина поспішає,
День зимовий завершає,

Щоб святковий час зустріти
І багатий стіл накрити.

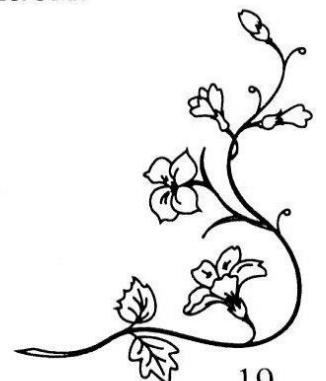

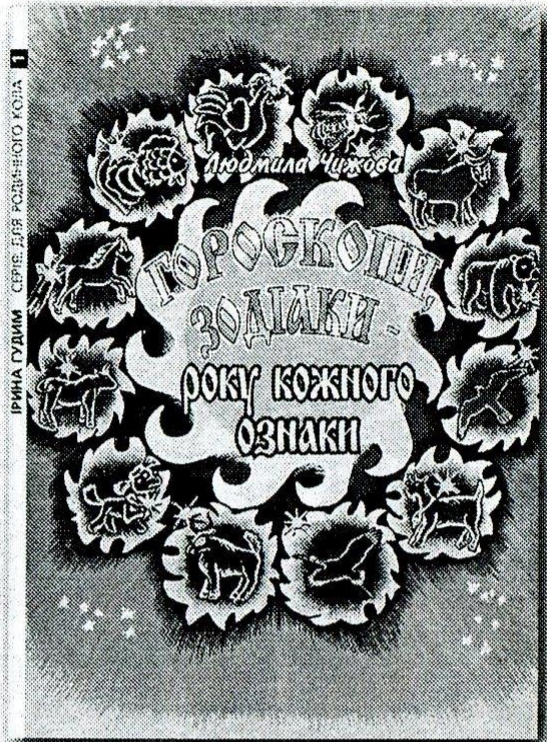
А у божниці, по праву,
В золотій стоїть оправі,

В рушниковому розмаї –
Святий образ Миколая.

Той, хто любить Миколая,
Міцний захист в житті має.

Світле свято Миколая
Ми з надією чекаєм.

ПРИЙШОВ ДО НАС НОВИЙ РІК

(уривок)

Люди! Ми таки ж розумні,
Чом же просто і бездумно

У яким таким столітті,
При якому лихолітті,

За якими це гріхами
Трапилась морока з нами?

Де, коли ми загубили
Чим раніше дорожили,

Тим, що нам світило в душі,
Чому ж нині ми байдужі?

Що згубили, що пропало,
А чогось не помічали,

Чи, можливо, й не хотіли,
Бо нового все кортіло.

Жаль! Не здатні шанувати,
Що нам вічність змогла дати...

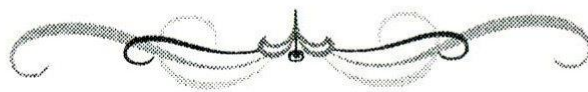

*Перейшовши поле всіх тривог,
Всіх земних утрат
І безнадії,*

*Я лишила у своїй душі,
Попри біди, лиш
Пісні живії.*

*Ці пісні тих світлих сподівань,
Мов живий струмочок,
Не всихають.*

*І зібравши всі слова земні,
Хай без супроводу,
Я таки співаю.*

382970